

15-07-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ্: 21-12-1983 মধুবন

“মূহুৰ্ত্তত দিয়া দান মহাপুণ্যৰ ৰহস্য”

আজি বিধাতা, বৰদাতা বাবাই নিজৰ চাৰিও দিশৰ অতি স্নেহী সেৱাধাৰী সন্তান সকলক চাই আছেহঁক। চাৰিও দিশৰ সমৰ্থ সন্তান সকল নিজৰ স্নেহ ৰূপী বিশেষতাৰ দ্বাৰা দূৰৈত থাকিও ওচৰত আছে। স্নেহৰ সম্বন্ধৰ দ্বাৰা, বুদ্ধিৰ স্পষ্টতা আৰু স্বচ্ছতাৰ দ্বাৰা ওচৰত, সম্মুখত অনুভৱ কৰি আছে। তৃতীয় নেত্ৰ অৰ্থাৎ দিব্যতাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ চকুৰে বুদ্ধিৰূপী টি.ভি.ৰ দ্বাৰা দূৰৰ দৃশ্যও স্পষ্ট অনুভৱ কৰি আছে। যিদৰে এই বিনাশী দুনিয়াৰ বিনাশী সাধন টি.ভি.ত কোনোবা বিশেষ অনুষ্ঠান থাকিলে সেই সময়ত সকলোৱে শ্বুইটচ্ অন কৰি দিয়ে। এনেদৰে সন্তান সকলেও বিশেষ সময়ত স্মৃতিৰ শ্বুইটচ্ অন কৰি বহি আছে। দূৰদৰ্শনৰ দ্বাৰা দূৰৈৰ দৃশ্যক সমীপত অনুভৱ কৰোতা সন্তান সকলক দেখি বাপদাদাইও হৰ্ষিত হয়। একেই সময়তে দ্বৈত সভা দেখা পোৱা গৈছে।

আজি বিশেষ বতনত ব্ৰহ্মাবাবাই সন্তান সকলক মনত পেলাই আছিল কিয়নো সকলো সন্তান যেতিয়াৰ পৰাই ব্ৰাহ্মণ জীৱনত চলি আছে সেই ব্ৰাহ্মণ সকলৰ, সময় প্ৰমাণ লক্ষ্য অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণতাৰ স্থিতিলৈ কি গতিৰে চলি আছে সেই ফলাফল চাই আছে। চলিতো সকলোৱে আছে কিন্তু বেগ(স্পীড)কিমান? গতিকে কি দেখিলে! গতিত সকলোৱে একেগতিৰে তীব্ৰ অৰ্থাৎ সদা তীব্ৰ গতিৰ হোৱা, এনেকুৱা কোনোবাৰ মাজত কোনোৱাহে দেখিছে। ব্ৰহ্মাবাবাই সন্তান সকলৰ গতি দেখি তেওঁলোকৰ হৈ প্ৰশ্ন কৰিছে যে সম্পূৰ্ণ জ্ঞানী হোৱাৰ পিচতো অৰ্থাৎ তিনিও কালকো জানিও, পুৰুষাৰ্থ আৰু পৰিণামক জনাৰ পিছতো বিধি আৰু সিদ্ধিক জনাৰ পিছতো, তথাপিও সদা কালৰ তীব্ৰ গতি কিয় ল'ব নোৱাৰে! কি উত্তৰ দিব বাৰু? কাৰণকো জানে নিবাৰণৰ বিধিকো জানে তথাপিও কাৰণক নিবাৰণলৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব নোৱাৰে!

বাবাই হাঁহি ব্ৰহ্মা বাবাক ক'লে যে বহুত সন্তানৰ এটাই স্বভাৱ বহুত পূৰণি আৰু গাঢ় - সেইটো কি বাৰু? কি কৰে! বাবাই প্ৰত্যক্ষ ফল অৰ্থাৎ সতেজ ফল খাব দিয়ে কিন্তু স্বভাৱ বশৱৰ্তী হৈ সেই সতেজ ফলকো শুকানকৈ স্বীকাৰ কৰে। কৰি ল'ম হৈ যাব, হ'বতো নিশ্চয় লাগিব, প্ৰথম নম্বৰতো হ'বই লাগিব, মালাতেইতো আহিম-এনেদৰে ভাবি-ভাবি, আঁচনি বনাই-বনাই প্ৰত্যক্ষ ফলক ভৱিষ্যতৰ ফল বনাই দিয়ে। কৰিম অৰ্থাৎ ভৱিষ্যতৰ ফল। ভাবিলা, কৰিলা আৰু ভৱিষ্যতৰ ফল খালা। নিজৰ প্ৰতিয়েই হওঁক, সেৱাৰ প্ৰতিয়েই হওঁক প্ৰত্যক্ষ ফল বা সেৱাৰ সতেজ মেৰা কম খায়। শক্তি ক'ৰ পৰা আহে সতেজ ফলৰ পৰা নে শুকানৰ পৰা। বহুতৰে অভ্যাস আছে-খাই ল'ম-এনে কৰি সতেজক শুকান ফল বনাই দিয়ে। সেইদৰে ইয়াতো এইদৰে কয় এইয়া হ'লে পিচত এইটো কৰিম, এনেকৈ বেছিকৈ ভবা হয়। ভাবিলা নিৰ্দেশ পালা আৰু কৰিলা। এইয়া নকৰাৰ ফলত নিৰ্দেশনাকো সতেজৰ পৰা শুকান বনাই দিয়া। পিচত ভাবা কৰিছোতো নিৰ্দেশ অনুসৰিয়েই কিন্তু ফলাফল ইমান ভাল নহ'ল। কিয় বাৰু? সময় উকলি যোৱাৰ পিচত বেলা অনুযায়ী

ৰেখা বদলি যায়। যিকোনো ভাগ্যৰ ৰেখা বেলা অনুযায়ী হৈ শুনায় অথবা বনায়। এইবাবেই বেলা বদলি যোৱাৰ পিচত বায়ুমণ্ডল, বৃত্তি, ভাইব্ৰেচন সকলো বদলি যায় সেইবাবে গায়ন আছে “মূহুৰ্তত দিয়া দান মহাপুণ্য”। নিৰ্দেশনা পালা আৰু সেই বেলাতে সেই উৎসাহেৰে কৰিলা। এনেকুৱা সেৱাৰ দ্বাৰা তাজা মেৰা পোৱা যায়, যাক স্বীকাৰ কৰিলে অৰ্থাৎ প্ৰাপ্ত কৰিলে শক্তিশালী আত্মা হৈ স্বতঃ তিব্ৰগতিৰে চলি থাকিব। সকলো ফলতো খোৱা কিন্তু কোনবিধ খোৱা, এয়া বিচাৰ কৰা।

ব্ৰহ্মাবাবাই সকলো সন্তানক সতেজ ফলৰ দ্বাৰা শক্তিশালী আত্মা বনাই সদায় তিব্ৰগতিত যোৱাৰ সংকল্প দিয়ে। সদায় ব্ৰহ্মাবাবাৰ এই সংকল্পক স্মৃতিত ৰাখি প্ৰতি সময়ত প্ৰতিটো কৰ্মৰেই শ্ৰেষ্ঠ আৰু সতেজ ফল খাই থাকা। তেতিয়া কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰৰ কমযোৰী বা ব্যাধি আহিব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাবাবাই হাঁহি আছিল। যিদৰে বৰ্তমান সময়ৰ বিনাশী চিকিৎসকেও কি ৰায় দিয়ে! সকলো সতেজ খোৱা। সেৱা, বনাই নাখাবা। ৰূপ সলনি কৰি নাখাবা। এইদৰে কয় ন। গতিকে ব্ৰহ্মাবাবাইও সন্তান সকলক কৈ আছে যে যিটো শ্ৰীমত সময় প্ৰমান যি ৰূপেৰে পোৱা সেই সময়ত সেইদৰে বাস্তবত আনিলে সদায় ব্ৰহ্মাবাবাৰ সমান মূহুৰ্তৰ দানী মহাপুণ্য আত্মাই এক নম্বৰত আহি যাব। ব্ৰহ্মাবাবা আৰু জগত অম্বা প্ৰথম ৰাজ্য অধিকাৰী, দুয়োগৰাকী আত্মাৰেই বিশেষতা কি দেখিছা? ভবা মাত্ৰেই কৰা। এয়া ভবা নাছিল যে এই কৰি পিচত এই কৰিম। এয়াই বিশেষতা আছিল। গতিকে যি সকলে মাতা-পিতাক ফলো কৰিছে মহাপুণ্য আত্মা হৈ পুণ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ ফল খাই আছে আৰু তেওঁলোক সদা শক্তিশালী। সপোনতো সংকল্প মাত্ৰও দুৰ্বলতা নাই। এইদৰে তিব্ৰগতিত চলি আছে কিন্তু কোনোৱাৰ মাজত কোনোবাইহে।

ব্ৰহ্মাবাবাৰ সাক্ষাৰ সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা হোৱাৰ কাৰণে, সাক্ষাৰ ৰূপত পালনাৰ পাৰ্ট বজোৱাৰ কাৰণে, সাক্ষাৰ ৰূপত পাৰ্ট বজোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি বিশেষ স্নেহ আছে। যাৰ প্ৰতি বিশেষ স্নেহ থাকে তেওঁৰ কমযোৰী মানে নিজৰ কমযোৰী লাগে। ব্ৰহ্মাবাবাৰ সন্তান সকলৰ এই কমযোৰীৰ কাৰণে স্নেহ আহে যে এতিয়াই সদা কালৰ শক্তিশালী, সদা কালৰ বাবে তিব্ৰপুৰুষাৰ্থী সদা উৰন্ত কলাৰ গৰাকী হৈ যাওক। পুনৰাই কৰা চেষ্টাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাওক।

শুনিলা ব্ৰহ্মাবাবাৰ কথা। ব্ৰহ্মাবাবাৰ নয়নত সন্তান সকলেই সোমাই আছে। ব্ৰহ্মাবাবাৰ বিশেষ ভাষা জানা কি কয়? বাৰ বাৰ এয়াই কয় “মোৰ সন্তান, মোৰ সন্তান”। বাবাই হাঁহে। হোৱাওতো ব্ৰহ্মাৰেই সন্তান, সেইবাবে নিজৰ উপনামতো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী কোৱা ন। শিৱকুমাৰ-শিৱকুমাৰীতো নোকোৱা। লগতো ব্ৰহ্মাইয়ে যাব লাগিব। ভিন্ন-ভিন্ন নাম ৰূপেৰে বেছিভাগ সময়তো ব্ৰহ্মাবাবাৰ লগতেই থাকা ন। ব্ৰহ্মামুখ বংশাৱলী হোৱা। বাবাতো লগত আছেই। তথাপিও সাক্ষাৰত ব্ৰহ্মাৰেই পাৰ্ট আছে। আছা আৰু কথোপকথন পিচত শুনাম।

এই গ্ৰন্থত তিনিও দিশৰ বিশেষ নদী বিলাক আহিছে। ডবল বিদেশী সকলতো এতিয়া গুপ্ত গংগা কিয়নো টাৰ্নত নাই। এতিয়া দিল্লী, কৰ্ণাটক আৰু মহাৰাষ্ট্ৰ এই তিনি নদীৰ বিশেষ মিলন। বাকী ইয়াৰ মাজৰ দাবীদাৰো আছে। যি সকল টাৰ্নত আহিছে তেওঁলোকেতো নিজৰ অধিকাৰ ল'বই কিন্তু ডবল বিদেশী সকলেও ভাগ-ভাগ কৰি নিজৰ অধিকাৰ

প্ৰথমতে ল'ব আহি গৈছে। গতিকে তেওঁলোকেও মৰমৰ হ'ব নহয় জানো। ডবল বিদেশী সকলেও অব্যৰ ভাগৰ পৰা মাল পাই আছে। পিচত নিজৰ টাৰ্নত পাব। সকলো দিশৰ সন্তান সকল বাপদাদাৰ মৰমৰ কিয়নো প্ৰতিটো দিশৰে নিজা-নিজা বিশেষতা আছে। দিল্লী হৈছে সেৱাৰ বীজ স্থান আৰু কৰ্ণাটক তথা মহাৰাষ্ট্ৰ হৈছে বৃক্ষৰ বিস্তাৰ। যিদৰে গুটি তলত থাকে আৰু বৃক্ষৰ বিস্তাৰ বেছি হয় গতিকে দিল্লী বীজৰূপ হ'ল। শেষত পিচে বীজৰূপ ধৰণীতহে আৰাজ হ'ব। কিন্তু এতিয়া কৰ্ণাটক, মহাৰাষ্ট্ৰ আৰু গুজৰাট তিনিওটিৰে বিশেষ বিস্তাৰ আছে। বৃক্ষৰ শোভা বিস্তাৰতেই হয়। কৰ্ণাটক আৰু মহাৰাষ্ট্ৰ সেৱাৰ বিস্তাৰৰ বাবে ব্ৰাহ্মণৰূপী বৃক্ষৰ শোভা হৈছে। বৃক্ষ সজ্জিত হৈ আছে ন। প্ৰশ্নও এই দুইটাই শুধে ন। প্ৰথমতে খৰচৰ কথা সোধে, দ্বিতীয়তে ব্ৰাহ্মণৰ সংখ্যা সোধে। গতিকে মহাৰাষ্ট্ৰ আৰু কৰ্ণাটক দুইটিয়ে সংখ্যাৰ হিচাপত ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ শৃংগাৰ। বীজৰ নিজা বিশেষতা আছে। বীজ যদি নাথাকে বৃক্ষও নোলায়। কিন্তু বীজ এতিয়া অলপ গুপ্ত আছে। বৃক্ষৰ বিস্তাৰ বেছি আছে। যদি দিল্লীত তোমালোকে নগ'লা হয় তেন্তে সেৱাৰ ভেটি নহ'লে হয়। প্ৰথম সেৱাৰ নিমন্ত্ৰণ লৈছা নে পাইছা। কিন্তু দিল্লীৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছে সেইবাবে সেৱাৰ স্থানো দিল্লীয়েই হৈছে আৰু ৰাজ্যৰ স্থানো দিল্লীয়েই হ'ব। য'ত প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণৰ ভৰি পৰে তীৰ্থস্থানো সেয়াই হৈছে আৰু ৰাজ্যস্থানো সেয়াই হ'ব। বিদেশৰো বহুত মহিমা আছে। বিদেশৰ পৰাও বিশেষ প্ৰত্যক্ষতাৰ নাগাৰা দেশলৈ আহিব। বিদেশ নাথাকিলে হয় যদি দেশত প্ৰত্যক্ষতা কিদৰে হ'ল হয় সেইবাবে বিদেশৰো মহত্ব আছে। বিদেশৰ আৰাজ শুনিয়েই ভাৰতবাসী জাগিব। প্ৰত্যক্ষতাৰ আৰাজ ওলোৱা স্থানোতো বিদেশেই হ'ল ন। গতিকে এয়া হৈছে বিদেশৰ মহত্ব। বিদেশত থকা সকলোৱেতো দেশৰেই হয়, কিন্তু নিমিত্ত মাত্ৰ বিদেশত থকা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সকলৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাত থকা দেখি দেশত থকা সকলৰো উৎসাহ-উদ্দীপনা বেছি হয়। এয়াও তেওঁলোকৰ গুপ্ত সেৱাৰ পাৰ্ট। গতিকে সকলোৰে নিজা নিজা বিশেষতা হ'ল ন। আচ্ছা-

সদায় মুহূৰ্তৰ দানী মহাপুণ্য আত্মা সকল, ভাবা আৰু কৰাৰ মাজত তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী, প্ৰতিতো সংকল্প, প্ৰতিতো চেকেণ্ডত সেৱাৰ মেৱা খোৱা, এনেকুৱা সদায় শক্তিশালী, ফল' ফাদাৰ আৰু ফল' মাদাৰ কৰোতা, সদায় ব্ৰহ্মাবাবাৰ সংকল্পক সাক্ষাৰত আনোতা এনেকুৱা দেশ বিদেশৰ চাৰিও দিশৰ সমৰ্থ সন্তান সকলক বাপদাদাৰ স্মৰণ মৰম আৰু নমস্কাৰ।

সেৱাধাৰী সকলৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:

যিসকলে সেৱা কৰে তেওঁলোকে মেৱা খায়। মেৱা খোৱা সকলে সদা তজবজীয়া হৈ থাকে। শুকান মেৱা খাওঁতা নহয়, সতেজ মেৱা খাওঁতা। সেৱাধাৰী মানেই ভাগ্য অধিকাৰী। কিমান বিশাল ভাগ্য। স্মাৰক চিত্ৰ সমূহৰ ওচৰত গৈ ভক্ত সকলে সেৱা কৰে। সেই সেৱাক মহাপুণ্য বুলি ভাৱে। আৰু তোমালোকে ক'ত সেৱা কৰা চৈতন্য মহাতীৰ্থক। তেওঁলোকে কেৱল তীৰ্থত গৈ ঘূৰি-পাকী আহে তেতিয়াহে মহান আত্মা হিচাপে গায়ন কৰা যায়। তোমালোকেতো মহান তীৰ্থত সেৱা কৰি মহান ভাগ্যশালী হৈ গৈছা। সেৱাত তৎপৰ হৈ থকা বিলাকৰ ওচৰত মায়া আহিব নোৱাৰে। শৰীৰেৰে স্থূল সেৱা কৰা আৰু মনেৰে বাতাবৰণ, বায়ুমণ্ডলক শক্তিশালী বনোৱাৰ সেৱা কৰা। দ্বৈত সেৱা কৰা, একক নহয়। যিসকল দ্বৈত সেৱাধাৰী হ'ব তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্তিও সিমান খিনি হ'ব। মনৰ পৰাও লাভ শৰীৰৰ পৰাও লাভ ধনতো অথাহ পাবাই। এই

সময়তো সচাঁ সেৱাধাৰী কেতিয়াও ভোকত নাথাকিব। দুখন ৰুটি হ'লেও নিশ্চয় পাব। গতিকে সকলোৱে সেৱাৰ লটাৰিত নিজৰ নম্বৰ লৈ লৈছা। য'তেই যোৱা, যেতিয়াই যোৱা এই ফুৰ্তি সদায় যাতে লগত থাকে কিয়নো বাবাতো সদা লগত থাকে। ফুৰ্তিত নাচি নাচি সেৱাৰ পাৰ্ট বজাই যোৱা। আচ্ছা!

প্ৰশ্ন:- সংগম যুগৰ কোনটো বিশেষতা আছে যিটো গোটেই কল্পতেই নহয়?

উত্তৰ:- সংগম যুগত প্ৰত্যেকৰে “মোৰ বাবা” কোৱা অধিকাৰ আছে। এজনকহে সকলোৱে মোৰ বাবা কয়। মোৰ কোৱা অৰ্থাৎ অধিকাৰী হোৱা। সংগমতেই প্ৰত্যেকৰে এজন বাবাৰ পৰা মোৰ-ভাবৰ অনুভৱ হয়। য'ত মোৰ বাবা কৈছা ত'ত উত্তৰাধিকাৰী হৈ গ'লা। সকলো মোৰ হ'ল। হৃদৰ মোৰ নহয়, বেহৃদৰ মোৰ। গতিকে বেহৃদৰ মোৰ ভাবৰ ফুৰ্তিত থকা।

প্ৰশ্ন:- সমীপ আত্মাৰ মুখ্য লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ:- সমীপ আত্মা অৰ্থাৎ সদায় বাবাৰ সমান প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো কথা, প্ৰতিটো কৰ্ম কৰোতা। যি সকল সমীপ হ'ব তেওঁলোক সমানো অবশ্যেই হ'ব। দুৰত থকা আত্মা সকল অলপ মান অঞ্জলী লোৱাৰ দৰে হ'ব। সমীপত থকা আত্মা সকল পুৰা অধিকাৰ লওতা হ'ব। গতিকে যি বাবাৰ বাণী, সংকল্প সেয়া যিসকলৰ হয় তেওঁকেই কোৱা যাব সমীপ।

প্ৰশ্ন:- কোনটো স্মৃতি সদা থাকিলে সময় ব্যৰ্থত নাযাব?

উত্তৰ:- সদায় এয়াই স্মৃতিত থাকক যে এতিয়া সংগমৰ সময়, বহুত উচ্চ লটাৰি পোৱাৰ সময়। বাবাই আমাক হীৰাৰ নিচিনা দেৱতা বনাই আছে, যিসকলৰ এয়া স্মৃতিত থাকে তেওঁ কেতিয়াও সময় অপচয় নকৰে। এই জ্ঞান উপাৰ্জনৰ উৎস সেইবাবে পঢ়নৰ পৰা কেতিয়াও যাতে বঞ্চিত নোহোৱা।

প্ৰশ্ন:- আত্মাৰ সকলোতকৈ মৰমৰ বস্তু কোনবিধ? মৰমৰ লক্ষণ কি?

উত্তৰ:- আত্মাৰ বাবে এই শৰীৰতো বহুত মৰমৰ। শৰীৰৰ ওপৰত ইমান মৰম আছে যাৰ বাবে আত্মাই এৰিব নোখোজে। বচোৱাৰ বাবে অনেক প্ৰবন্ধ ৰচনা কৰে। বাবাই কয় সন্তান এয়া তমোপ্ৰধান চি-চি শৰীৰ। তুমি এতিয়া নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে সেইবাবে পুৰণি শৰীৰৰ পৰা মমত্ব এৰাই পেলোৱা। এই শৰীৰৰ ভান নাথাকক, এয়াই হৈছে লক্ষ্য।

প্ৰশ্ন:- কোনো আচঁনিক বাস্তবত ৰূপায়িত কৰিবলৈ বিশেষ কোনবিধ শক্তি লাগে?

উত্তৰ:- পৰিৱৰ্তন কৰাৰ শক্তি। যেতিয়ালৈ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ শক্তি নাথাকিব তেতিয়া নিৰ্ণয়ক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিব নোৱাৰা। কিয়নো প্ৰতিটো স্থানত প্ৰতিটো স্থিতিত নিজৰ প্ৰতি হ'লেও বা সেৱাৰ প্ৰতিয়েই হওক পৰিৱৰ্তন নিশ্চয় কৰিব লগা হয়।

*বৰদান:- বালক আৰু মালিকৰ ভাৰসাম্যতাৰ দ্বাৰা পুৰুষাৰ্থ আৰু সেৱাত সদায় সফলতামূৰ্ত হোৱা

সদায় এইটো নিচা ৰাখিবা যে বেহদৰ পিতা আৰু বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰী সন্তান তথা মালিক হওঁ কিন্তু যেতিয়া কোনো ৰায় দিব লগা হয়, আচঁনি যুগুতাব লগা হয়, কাৰ্য্য কৰিব লগা হয় তেতিয়া মালিক হৈ কৰা আৰু যেতিয়া বহুতৰ দ্বাৰা বা নিমিত্ত হোৱা আত্মাৰ দ্বাৰা কোনো সিদ্ধান্ত নিশ্চিত হৈ যায় তেতিয়া সেই সময়ত বালক হৈ যোৱা। কি সময়ত ৰায়বাহাদুৰ হ'ব লাগে, কি সময়ত ৰায় মানোতা হ'ব লাগে- এইটো ৰীতি শিকি ল'লে পুৰুষাৰ্থ আৰু সেৱা দুয়োটাতে সফল হ'বা।

*প্ৰোগান:- নিমিত্ত আৰু নম্ৰ (নিৰ্মাণ) স্বভাৱৰ হ'বলৈ হ'লে মন আৰু বুদ্ধি প্ৰভুক অৰ্পণ কৰি দিয়া।

!!ওম্ শান্তি!!
